

Min livshistorie

*fortalt i 2012 og 2013 af Vibeke Lilbæk, Allerød
... modtog Dronningens Fortjenstmedalje 1. august 2009*

Fødested

Jeg er født hjemme den 18. december 1946 i Ikast, Midtjylland. Født 3 måneder for tidligt. Vasketøjet hang frosset fast til tørresnoren. Min far måtte gå efter hjælp til fødslen, da det ikke var almindeligt med en telefon. På Herning sygehus blev jeg lagt i en hokasse med en griselampe over - kuvøser eksisterede jo ikke. Jeg er født i tarvelige omgivelser i den gamle møllelade, hvor der på 1. sal var indrettet en nødtørftig lejlighed med hul i stuegulvet, hvorved der kom varme op i lejligheden fra hestestalden. Vi havde en schæferhund, der hed Rus. Den holdt nattevagt på min fars tømrværksted, der var indrettet i stueetagen ved siden af hestestalden. Når der skulle køres tømmer ud til diverse opgaver, var det på en trækvogn, som man skubbede eller trak med håndkraft. Store ting blev kørt ud på en stiv hestevogn trukket af Jens Lunds (udtales Luuns) hest, der jo var inde ved siden af!

Som knap 4-årig flyttede vi i 1950 over på den anden side af gaden, hvor mine forældre havde bygget et helt nyt hus med værksted forned og beboelse ovenpå. Her fik vi centralvarme, hvor fyret stod i kælderen. Der var også et fyrrum med træaffald og spåner (udtales spånner). I vaskerummet var der en muret gruekedel, og min mor blev senere medlem af en gruppe, der sammen købte en vaskemaskine, der så blev trukket rundt i byen pr. håndkraft til de, der nu havde tur. Min mors første reaktion var: og den har også vridemaskine! En hel dag gik med vask, og så håbede man på godt tørvejr ude. I køkkenet var der indlagt gas, der kom fra store tunge gule gasflasker, der stod i kælderen. Den ene var altid i reserve, og det var hårdt arbejde, når de skulle skiftes.

Forældre

Min mor - Grethe Olesen (Anna Margrethe) - blev født i Ringkjøbing den 23. september 1920. Hun var nummer 4 ud af 4 søskende (Signe, Valdemar (kaldet Valde), Robert og Grethe). Hendes far var smedemester i byen og hendes mor gik hjemme. Min mor blev uddannet som sygeplejerske i Herning og Århus, men efter sit giftermål brugte hun ikke sin uddannelse aktivt mere. Hun arbejdede periodevis med hjemmesyning fra fabrik. Pengene var små og byen voksede sig efterhånden til en stor og stærk tekstilby. Min mor døde i 2002 af en hjerneblødning. Vi havde lige forladt dem og skulle møde min bror i Århus, og så kunne vi godt vende om - hun var ikke mere i denne verden. Havde vi ikke lige set min mor i fuld vigør, ville jeg næppe tro, det kunne gå så stærkt.

Min far - Niels Christen Christensen - blev født i Skjern den 30. august 1914. Han var nummer 1 ud af 6 søskende (Niels, Anton, Sven, Hans, Else og Rebekka). Den yngste lillesøster er også fortsat i live. Far bor nu på plejehjem i Engesvang. Han passede sig selv til efter sit 97-år, men synt skabte efterhånden så store problemer, at der i dag skal hjælp til næsten alt. Hans far var også smed, og selv blev min far udlært som tømmer i Skjern. Flere vintre var han på håndværkerskole i Haslev, og om sommeren gjaldt det forefaldende arbejde hos sjællandske mestre - meget i og omkring Mårum. Senere fik far sin egen virksomhed i Ikast. Virksomheden flyttede til Eli Christensensvej 13 i 1962. Den havde han til

efter sin 70-års fødselsdag. Undervejs blev virksomheden til et aktieselskab - ny-modens på dette tidspunkt.

Bedsteforældre

Mine bedsteforældre - bedstemødre - blev kaldt for storebedste (mormor) og lillebedste (farmor). Navnene hentydede til deres korpus! Tænk, at jeg fik lov til at kalde dem det - det er ubegribeligt i dag! Mine bedstefædre har jeg ingen erindring om. Min morfar døde længe før jeg blev født, og min farfar har jeg vist set - eller han har set mig - få gange. Han døde i 1947. Jeg har været på sommerferie hos mine bedstemødre i Ringkøbing og Skjern. Min farmor var meget glad for min mor, og det var altid hyggeligt at have besøg af dem begge.

Jeg husker min farmors hus med vinduer, der lavede sjove figurer, fordi glas-
set ikke var helt plant.

I Ringkøbing fik jeg en veninde, og sammen var vi i Lunden med til at spille teater med Det kongelige Teater, der var på turné. Vi var statistere, der skulle stå med fakler, og vi var klædt ud. Jeg husker Poul Richardt, og John og Birgitte Preece, som dejlige mennesker.

Køleskab havde de ikke, og jeg husker storebedste fik en blok is, der blev lagt i/på en gulvspand med en gulvklud. Heromkring blev så de mest sårbare madvarer så anbragt.

Det var også min storebedste, der gik til gartneren og bad om "døde" blomster (tørrede blomster!) Gelé (udtales ge-le) blev hentet i kælderen og hun fik mig med i biografen, hvor vi så Lady (udtales la-dy) og Vagabonden.

Hos min lillebedste lærte jeg at strikke en bamse, med indstrikket "tøj". Til min konfirmation havde hun til mig hæklet fine net-handster, der kradsede. Disse handsker har jeg senere fundet opskriften på, det er jo sjovt!

Søskende

Jeg er selv nummer 1 ud af 3 søskende. Min søster Birthe - 30/5 1951-28/3 2005 (og Thomas, hendes 3. mand) - døde som 55-årig af brystkræft, der havde bredt sig. Hendes mand har vi ikke haft kontakt med de sidste år. Min bror Claus - 11/4 1955 - bor i Lystrup ved Århus. Han er ligesom jeg uddannet lærer, men har mest arbejdet med akvarieplanter på højt plan, og er nu bl. a. rejseleder på Madagaskar, i Indien og Burma. Ham har jeg god kontakt til.

Som barn/ung følte jeg Claus blev forfordelt. Han var den "lille", far havde ønsket sig en dreng, han fik lov til at lave farligt krudt på Venø, hvor mine forældre havde et sommerhus, som min far havde bygget - KNASTEN. Huset er senere solgt til Birthe og hendes mand Thomas, der nu ejer det.

Barndomsvenner

Karen Hansen boede lige på den anden side af Møllegade. Hun havde en storesøster og en lillebror. Karen var ca. et år ældre end jeg. Vore hjem var meget forskellige, men vi hyggede os. Jeg tror begge vore mødre gik hjemme og passede hus og hjem.

Skoletiden

Ikast Vestre Skole blev mit tilholdssted i 9 år (1953-1962). Herefter gik jeg 3 år i gymnasiet i Herning, matematisk/biologisk linje.

Efter 1.a klasse, hvor jeg havde fru Nygaard som klasselærerinde, blev klas-

sen splittet op. Min klasse blev til en sinkeklasse, og vi andre blev fordelt på, hvad der nu var. Jeg kom i 2. d og fik frk Hansen som klasselærer. Vi blev igen delt efter 5. og 7. klasse. I 1. og 2. real havde jeg fru Lilbæk til dansk og hr. Arendt Nielsen til matematik - ham var jeg særdeles glad for at have. Jeg var glad for at gå i skole.

Fra 3. klasse til 2. real sad jeg ved siden af Birthe hvert år.

En person har fulgt mig hele livet, og det er Birthe Rasmussen. Vi gik i folkeskole sammen i 8 år - stod altid over for Villavej og snakkede længe, inden vi skiltes på vej hjem fra skole. Hende har jeg stadig kontakt med, og det er jeg meget glad for. Hun bor nu i Horsens. Hun blev aldrig gift. Jeg er kommet rigtig meget i hendes luksushjem, og hun i mit fattigere men respektable hjem. Hendes forældre får jeg stadig knus af! De var tekstilfolk, der fremstillede børnetøj.

Bodil Waldstrøm og Marianne Johannesen var også to nære veninder - måske møder jeg dem igen, hvem ved?

Ungdomsklub, KFUK-spejder, seniorklub (FDF/FPF + KFUK-spejder), var det, fritiden gik godt med.

Da Claus skulle i skole, fulgtes vi meget ofte til Ikast vestre Skole, hvor han fik frk. Damgaard som klasselærerinde. Jeg var glad for min lillebror, og lang tid gik vi altid med hinanden i hånden.

Traditioner i barndommen

Penge var der ikke mange af - de gik vist mest til min fars værksted og maskiner. Men reelt har jeg vist ikke savnet noget.

Min mor må have været temmelig med på moden. I 1946 - det år jeg er født - kom adventskransen på julemærket, og det siges, det var med til at indføre traditionen fra Tyskland til Danmark. Der var vist også noget med Dronning Alexandrine, der i "billedbladet" eller noget tilsvarende viste, at de i kongefamilien have en adventskrans. Jeg husker fra min barndom i Møllegade 7, at vi i den store stue (pæne stue) havde en sådan adventskrans med røde bånd. Det har været omkring 1950, efterkrigstiden satte fortsat sine spor i dagligdagen, penge- ne var stadig små ,og vi var jo lige flyttet ind i et stort flot hus, som min far og mor selv havde ladet bygge på en dobbeltgrund, så der også var plads til tømmerplads ved værkstedet, der mest var i stueetagen. De røde bånd bar revet af et stykke stof, og de trevlede! Kransen hang i en krog i loftet, og pludselig gik der ild i båndet. Resolut hev far den brændende krans ned og smed den ud over altanen. Der skete heldigvis ikke noget alvorligt. Siden den gang har vi vist ikke haft en adventskrans, der hang i loftet, men en det stod på et fad. Far havde selv lavet trækransen med de fire huller, og mor viklede den helt tæt med gran mange år fremover.

Mine fætre Frank og Leif (på alder med min søster og bror) boede i omkring tre måneder hos os, da deres mor , tante Anna fra Skjern - gift med min fars ældste lillebror onkel Anton - var indlagt med galdesten på Tarm sygehus. Deres ældste bror Poul Jørgen var hjemme, han skulle nok i skole, og den yngste bror Kurt var måske ikke født endnu. Min mor havde på dette tidspunkt hjemmearbejde fra en af byens mange trikotagefabrikker, og via et bekendtskab fik hun nye (måske med småfejl?) træningsdragter til drengene, for de havde ikke meget tøj med. Vi var altså til daglig seks børn, men jeg husker det ikke som et problem.

Jeg husker en jul - om det var samme år huskes ikke, hvor Leif en var alene i den store stue. Han tog en bid af alle? glaskuglerne, inden han blev stoppet.

Lykkeligvis blev han ikke alvorlig skåret af de mange glasstumper, men hvordan man rent praktisk klarede det, husker jeg ikke.

Af min mors barndomsveninden - københavnerpigen Oda Holmen fra Glostrup - havde jeg fået bogen Den uartige Caroline. Hun tager et sted en bid af alle æblerne. Dette gjorde jeg også, og derefter blev alle æblerne vendt med det manglende bid nedad, så det ikke umiddelbart kunne ses. Denne jul - eller en senere - fik mine små søskende et rigtig værktøjssæt til jul. Juletræet stod altid til lige efter nytår, så vi nytårsaften kunne danse omkring det en sidste gang. Mine søskende fik derefter lov til at save træet ned, og der var ikke meget tilbage, da de var færdige - højst en midterstamme vil jeg tro.

Angående hjemmearbejdet, var jeg på dette tidspunkt stor nok til at sy knapper i, hæfte ender fra strikkemaskinen plus at hente og bringe nye bundter, som jeg havde bagpå min cykel, så sådan en må jeg jo have haft - eller lånte jeg min mors?

Mit første købetøj, var til min konfirmation. Mor syede kjolen af en brudekjole, jeg var fin. Andendagstøjet var en terrylyne småægget nederdel. Den var så vid, at min mor straks skilte den ad, så min søster også kunne få en ny nederdel. Jeg fik aldrig lov til at bruge den som hel og ny! Min andendagsfrakke blev en vinterfrakke, for det var jo frås med en frakke i maj. Den fik jeg altså heller ikke brugt som ny! Hos en dameskrædder fik jeg én gang syet et par bukser med strop under fødderne. En pige - Else - fra mine forældres venner, fik sådanne et par, og det gjorde jeg altså også. Ellers var det omsyet eller hjemmesyet tøj. Min dukke Karen har haft meget tøj, som min mor morede med at fremstille. Nydeligt var/er det, og noget af dukkens tøj var magen til mit eget tøj. Jeg husker også, at jeg ønskede mig brændende en spencer, men det måtte jeg ikke få, da der jo kun manglede ærmer, så var det en HEL kjole!

Begivenheder i barn- og ungdommen der specielt buskes

Jeg blev født alt for tidligt! Skulle først have set verden tre måneder senere! Fra naturens side var jeg lille - blev på Herning sygehus kaldt Tommelise - jeg blev lagt i en hokasse med en griselampe over for at holde varmen. Ukrudt forgår ikke så let, er blevet mit valgsprog.

Vi flyttede fra Den gamle Mølle i nummer 2 til Møllegade 7-9, hvor de selv lod bygge værksted og beboelse ovenpå. Beboelsen fyldte kun halvdelen af værkstedets areal - resten var lagerplads til værkstedet. Mine forældre havde på det tidspunkt kun mig, og jeg husker ganske få ting fra mit første hjem og flytningen. Senere kom mine søskende til.

Da vi flyttede til nr. 7, var trappen på til privaten endnu rå beton. Trappen blev senere beklædt, og alle trin havde fodliste. Både døren forned og foroven var låste.

Det var et moderne hus, for vi havde indlagt gas, varmt vand og BADEKAR. Alligevel tror jeg kun vi fik skiftet undertøj en gang om ugen (det må have lugtet). Jeg havde både under og yderbukser på. Yderbukserne havde elastik i benene og kunne stramme. De var chokoladefarvede, hvilket sikkert var meget praktisk, eller de var lyserøde/hudfarvede - begge dele af charmeuse om sommeren og med loden vrang om vinteren.

Birthe og jeg blev en nat vækket, fordi vi skulle se Sputnik fare over himlen! Det hed sig, at Birthe var frisk som en fisk, og jeg var ikke til at vække!

Da Claus blev født, blev Birthe og jeg passet af moster Signe og onkel Kristian

i Herning. Birthe blev af vores kusine Kirsten, der var journalistelev, spurgt, hvor stor lillebror var. Birthe så sig om og fandt en fodskammel, hvorefter hun sagde: Så stor, men knap så firkantet!

Jeg ved ikke, hvor gammel jeg har været - men det har nok været i sidste halvdel af 50-erne. Far og mor skulle i byen, Claus blev passet af mine forældres venner Pihls, og Birthe og jeg var alene hjemme. Vi havde haft legekammerater på besøg, og måske blev det senere end normalt. Vi var ved at feje gulvet, da det ringede på fornedden - det var vore kammerarters ældre søskende, der spurgte efter dem. Da vinduerne var åbne i privaten - der skulle jo luftes ud - blev der jo gennemtræk, og BANG, så smækkede den øverste dør i, og vi var låst ude! Nu var gode råd dyre, og det endte med at vi slukørede vandrede om til Pihls, der tog hånd om os og underrettede vore forældre.

En gang var det tordenvejr, og det var lige op over. Ruder sprang i værkstedet og lynet slog bl. a. ned i fjernvarmeskorstenen, da var jeg ikke meget værd.

En vinter, hvor jeg var faldet og havde fået en bule, lavede jeg en snebold og holdt uden på den forbindelse, jeg havde fået på - det skulle nok hjælpe!

Soveværelset lå øverst oppe - altså på 2. sal. Far havde lavet alt tømmrer-/snedkerarbejdet selv. Der var mange indbyggede skabe med et hul i midten, som en alkove. Her har vi tre søskende på skift haft sengeplads. Væggene var tapsetseret med rim og remse motiver - jeg husker bl.a. Poul sine høns ..., Den standhaftige tinsoldat mm.

Senere blev der sat en skillevæg op ude på afsatsen, her fik jeg værelse - en bred seng under skorstenen og lidt gulvplads foran, med et lille "skrivebord" under det skrå tagvindue. Der var også en skunk, hvor jeg i perioder indrettede mig med ekstra plads.

Birthe fik "værelse" på afsatsen ved trappen, her kunne lige stå en seng.

I 1962 flyttede vi til Eli Christensensvej 13, hvor mine forældre havde bygget nyt hus og værksted i det, der vel nærmest kan karakteriseres som et industri-kvarter. Det var et nyudstykket område lige i bykanten mod Herning. På begge sider af matriklen var det tricotage fabrikker, hvor strikkemaskinerne havde deres egen melodi.

Vi fik hver vores egen værelse, det var fornemt. Jeg kan huske, at da jeg så grundplanen var støbt, kunne jeg ikke forstå, at jeg virkelig kunne have en seng stående inde på det, der skulle være mit værelse. Alt virkede så småt - men det gik jo jo alligevel!

En gang har jeg været på ferie med mine forældre, 7. klasse bød på skole tur til København, men de ville gerne vise mig/os staden først. Det blev en god tur i lejet personbil. Vi boede hos venner i København, fortsatte til Faxe Ladeplads og Møn. Vi boede den sidste nat på gården til Liselund. Og det var bogstaveligt den sidste nat - op af hønsestigen med servanfæd og kande - alle tiders oplevelse. Herefter var der ikke overnatning på gården mere.

Ellers var det mest spejderlejr, sommeren gik med. Vi er altid blevet bakket op i disse aktiviteter. Der var forældredag, hvor den lokale bussemand kørte forældrene til sommerlejren - også selv om det var helt til Als. På Landslejren ved Hald Sø, var jeg også på både før- og efterpionerlejr, og min mor var med som sygeplejer og betjente de opstillede tipier. Min lillebror var i lejrens børnehavn. Hjemme øvede FDF's orkester i værkstedet en gang om ugen.

Efter gymnasietiden flyttede jeg i 1966 til Silkeborg, og jeg har ikke boet hjemme siden. Her gik jeg 3 år på Th. Langs Seminarium.

I mange år var jeg leder af førertræningssteder for KFUK-spejderne hver sommer. Det foregik både på Spejderbakken i Grejsdalen ved Vejle, Solgården ved Korsør og Spejdergården ved Kirke Sonnerup.

På værkstedet hos min far fik ansatte ugeløn. Hver enkelt blev gjort op i hvor mange sedler og mønter den enkelte skulle have i lønningsposen. Herefter blev jeg sendt i banken for at hente det korrekte beløb, som herefter kunne fordeles. En gang gik det galt: Det blæste, mappen med pengene faldt af cyklen, alle sedlerne fløj ned af det, der nu hedder Strøget. Alle var venlige og hjalp med indsamlingen igen, og selv flere dage efter kom der penge retur til os, de havde f. eks. sat sig fast i Karl Poulsens æbletræ i haven! Aldrig blev jeg bebrejdet noget, og næsten alle pengene kom retur, men det var en skrækkelig oplevelse, der grænser til et mareridt. Trods hændelsen fortsatte jeg med at hente penge på samme måde!!!!!!

En anden historie er fra mit tidlige voksenliv: Jeg havde lige fået kørekort - nok i 1973 - og vi lånte mine forældres bil til at køre fra Ikast til Venø, hvor de havde et sommerhus. Det første skur på grunden trængte til en omgang træbehandling, og det skulle vi udføre som tak for lån af Knasten. Det blæste, men "males" det skulle der jo. Efterfølgende var den lyse Volvo Amazone ganske plettet som en mariehøne, blot med lys bund. Vinden havde ført dråber med sig, og de sad nu på bilen. Pletterne lod sig ikke bare lige fjerne, så jeg måtte pænt gå til bekendelse. Pletterne kom dog af med lidt professionel hjælp.

Familie i voksenalderen

I 1969 blev jeg uddannet lærer fra Th. Langs Seminarium i Silkeborg - 3 år på studenterlinjen. Fik job i Hillerød samme år, og jeg blev på Hillerødsholmskolen i godt 41 år.

Jeg blev i 1972 gift med en tidligere klassekammerat - Frits Lilbæk, og jeg har haft hans mor til dansk i flere år.

Begge hans forældre var lærere ved Ikast Vestre Skole.

Frits er nummer 2 ud af fire. Vi har en dreng og en pige samt 3 børnebørn.

Begge børn er gift, med fast bopæl i Danmark, men de har også aktiviteter uden for landets grænser.

Bosteder

Jeg flyttede efter uddannelsen til Hillerød, og efter få år flyttede vi i et almennyttigt boligkompleks i Allerød et par år. Herefter købte vi vores nuværende hus i Allerød. Her er begge børne vokset og - de er begge kommet til verden på Hørsholm fødeklinik.

Børn

Vi har to dejlige børn, Sune, født 1974 og Gro, født 1978. De er begge veluddannede fra DTU og universitetet. De har begge taget en del af deres uddannelse i udlandet. Vi har således haft rig mulighed for at tage på besøg både mod nord på Lofoten, mod vest i Canada og mod øst i Göteborg, Helsingki og senest i Kina.

Begge børn har altid været interesserede i at inddrage os i deres vennelag og senere familieliv. Dejligt.

Sune er gift med finske Hanna og Gro er som geolog gift med sin Steen fra Assentoft, Randers.

Børnebørn

Tre børnebørn et det pt.

Sune har to dejlige drenge - Saku 5 år og Sisu 2 år, og Gro har en dejlig pige Annika, der bliver 3 år til oktober.

Naboer

Vi bor på en lille stikvej til Kollerødvej. Her er der 4 parceller. De to var beboet af folk, der er der endnu, og efter en årrække kom det sidste hold til, der også er blevet fastligere. Der er i alt 7 børn, der hører til "vejen", hvor en streg (overlaping) indikerede, at hertil og ikke længere måtte der leges for ikke at komme ud på den befærdede vej.

Ferier

Hvert år var børnene på ferie i Jylland hos bedsteforældrene. Det gav dem gensidig mulighed for at lære hinanden at kende, og os en mulighed for selv at være "egoister"!

Mens børnene var små, tog vi meget på ture i telt i Danmark og de nordiske lande. Senere blev det til en tur til Nordkapp, tur i Finland, til England, hvor børnenes morfar var med og til Florida.

Da vi selv rejste til Indien syntes børnene, det var mærkeligt, de ikke skulle med. Siden har vi holdt ferier både sammen og hver for sig. En egoisttur til New Zealand i ca. 2006 står stadig som en tur, der bør gentages.

Da Gro boede i Canada i 6,5 år, blev det til 3 spændende ture dertil.

Sune flyttede derefter til Kina, hvor vi også besøgte dem. Her fik vi set meget til en helt anden og særpræget kultur.

Lige nu i 2013 bor de alle lige herved - Sune og familie i København og Gro og familie i Hillerød. Det er herligt.

Traditioner på vejen

Mange år har vi holdt vejgeneralforsamling, nytår og St. Hans sammen. Vi har ikke haft tradition for at løbe hinanden på dørene, men har altid vidst, hvor vi havde hinanden. Børnene gik anderledes ud og ind hos hinanden.

Arbejdsliv

41 år på samme skole, sætter uslettelige spor. Ikke en sygdoms dag, hvor har man været heldig.

Mest har jeg arbejdet med matematik i udskolingen, matematik som fagudvalg, håndarbejde på mellemtrinnet og som valgag og skolekommedier mest med hensyn til påklædning, dragter og udstyr.

Altid har årene været en udfordring. Hver dag sin form for "eksamen". Der var elever, forældre, kolleger, ledelse og selve arbejdspladsen, der hele tiden skulle særbehandles.

Sent vil jeg glemme følgende specielle oplevelser:

0: Ansættelse i Hillerød. Jeg blev kørt rundt til de forskellige skoler i byen at Lilleøre, der også var skoleinspektør på Byskolen. Han ville gerne have haft mig!

Da vi kom til Hillerødsholmskolen, sagde han - dybt fornærmende for mig - her opfører man sig pænt (naturligvis gjorde man det - altid!).

Da vi kom til inspektør Maren Juhls dør, sagde han: Man går ikke ind før der bliver sagt: Kom ind - naturligvis gjorde man ikke det!.

Det viste sig jo så senere, at han selv var bange for denne stærke kvinde, der

ikke skånedes ligemænd. Hun var lærerens mand over for forældre og andre, og så kunne man godt risikere en rævselse under fire øjne senere. Hun kunne forresten bedst lide lærere, der var hankøn!

1: Det første år var der bestilt bøger til de, der i forvejen var på skolen. Vi andre måtte pænt tage, hvad der var - også selv om det var forskellige udgaver, bare ærgerligt!

2: Ønsket om en ælde klasse. Det kunne der ikke være tale om, når man lignede en elv!

Jeg var vedholdende og det endte med, at jeg fik min realklasse, og det gik særdeles godt.

3: Matematikopgaver til terminsprøve: Jeg skulle kopiere til alle elever på årgangen. som altid, var jeg i god tid, og på dagen, tidligt om morgenen, opdagede jeg, at alle opgaverne var med resultater - skrevet med svag grålig skrift. Nu var gode råd dyre. Kunne jeg nå at trykke nye?

Det nåede jeg. Flere år efter havde jeg den skrækelige stak liggende, da man ikke bare kunne smide så mange ud på en gang, men gjorde det pø om pø!

Efter denne hændelse, kontrollerede jeg ALTID opgaverne omhyggeligt, og få år senere, var de kun en type at trykke efter, da resultatudgaven ophørte.

Ved et senere censormøde, hvor jeg ikke havde fået det samme resultat som den beskikkede censor, blev der meget stille i den store sal, da jeg bad om en nærmere forklaring. Først blev det slået let hen i vejret at "jeg bare var dum", men lidt senere viste det sig, at det var censor, der havde rettet og returneret adskillige opgaver, der havde lavet en fejl, og jeg havde ret! Det var om en hundeforsikring og rentesregning.

4: Klassens time det allerførste år, det eksisterede som forsøg. Da jeg spurgte ud i lærerforsamlingen, hvad man brugte timen til, og hvordan det gik, blev jeg mødt med rungende tavshed. Alle passede sit, bag den lukkede dør - ingen ønskede indblanding.

5: Hyttetur til Gilleleje. Eleverne ville ikke sove, så det blev til at lang vandreretur i mørket og på glatte veje! Det var meget koldt, da vi kom til spejderhytten. Kedlen stod på komfuret med is i sig.

6: I bussen, hvor en tidligere elev råbte, da han stod på og så sig om i bussen: Der har vi jo skolens bedste lærer (det var mig!).

7: Lejrskole på Løjtland med en 8. klasse. Hver dag var Doris og jeg på skift rundt til holdene, for at spise varm mad. Det var hyggeligt og en god måde at snakke med en lille gruppe på. Eleverne opførte sig eksemplarisk - også selv om vejret ikke gjorde. Bussemanden udtalte den sidste dag, at det var den bedste gruppe unge mennesker han nogen sinde havde kørt med!

8: Lejrskole i Holland med Steen Hau: To drenge blev væk - de skulle lige i det Røde Kvarter, og kunne ikke finde tilbage. De kom lidt sent i taxa, der havde kørt dem fra plads til plads rundt i Amsterdam. De var psykisk helt udkørte, da de nåede frem - og vi havde ikke opdaget det endnu!

Kurser og videreuddannelse har for mig været en selvfølgelig ting - man må jo følge med og søge det arbejde, der giver en udfordring.

De sidste mange år var det desuden kampen for de nyansattes velbefindende og uddannelse, der også betød meget. Som tutor og praktiklærer udvidedes ens egen horisont hele tiden.

Den største begivenhed, er nok alligevel den, at ens tillidsmand, sætter him-

mel og jord i bevægelse for, at Dronningens hæderstegn for 40 års tro tjeneste blev tildelt mig. Tak for det.

I fritiden har det mest være det tekstile, der fyldte meget. Jeg ville kunne/kende alt, omend det ikke var det hele, der blev lige grundigt afprøvet. Dette har jeg fået fuld glæde af i foreningen TENEN - Dansk Tekstilhistorisk Forening, hvor jeg i mange år har været bestyrelsesmedlem og redaktør for bladet. Rigtig mange kompetente fagfolk har jeg mødt og det er en stor glæde at blive smittet af andres viden og iver. Dette gælder både inden- og udenlands.

Pensionering

Man ved ikke helt selv, hvornår tiden er inde. Det værste, der kunne ske for mig, villle være at andre syntes, man burde gå! Hertil nåede jeg heldigvis ikke. Mange har revet i mig siden. Men at skulle være mormor til et lille barn i Canada er ensbetydende med, at man skal kunne rejse/holde fri, når det passer en. Dette kan kun lade sig gøre, når man har fri. Fri har man kun, hvis arbejdet ikke binder en, så det lå lige for: Jeg indgav min opsigelse til ikrafttrædelse oktober 2010, og jeg har ikke fortrudt det. Arbejdet rykker fortsat i mig, men det er vel ikke så mærkeligt efter så mange år. Men friheden betyder endnu mere. Målet var at kunne rejse, når det passede, og det er blevet til en livsstil. Som eksempel har vi i 2013 været i Kina, Sverige, Færøerne og Italien.

Efter børnene igen er kommet tæt på, har vi også fået en tæt kontakt til børnebørnene. Saku på 5 år foreslår sine forældre, at han og lillebroderen bør komme til farmor og farfar hver weekend! Gad vide hvor længe dette holder. Annika på knap 3 år kan finde på at kontakte mormor, hvis noget ikke makker ret eller hun slår sig - også selv om mor er den "eneste" i verden og lige ved siden af!